

Про законопроект, поданий до Верховної Ради за № 4128, було висловлено до цієї пори вже багато різноманітних думок. Усі його головні перспективи та недоліки висвітлено у інформаційних засобах; аргументація прихильників та противників вичерпно доведена до широкого загалу. Здавалося б – усе вже зрозуміло і писати із цього приводу потреби немає. Так ця публікація і не з'явилася б, якби...якби на Вознесіння Господнє до Птичі вкотре не приїхали репортери каналу «1+1». Головним лейтмотивом, цим разом створюваного ними репортажу, було пропагування доцільності прийняття законопроекту добродія депутата Віктора Єленського (що ми й побачили у найближчих «підсумках тижня»).

Репортер, із акуратною борідкою навколо вуст, у розмові палко оперував заїждженими нац.шаблонами, а на останок пафосно поцікавився чи знаємо ми про законопроект Єленського. Питав настільки серйозно, неначе мова йшла про книгу із Священного Письма і можна було подумати, що християнину без знання змісту даного законопроекту неможливо спасти свою душу.

Щоб вести мову про законопроект, насамперед, доречно було б порозмірковувати про творчість автора-депутата взагалі. Так ось, якщо рівень автора наукової статті є посереднім і нічого першоджерельного його стаття не містить – то це вважається буденною справою для кожної науки у сьогоденні. Але якщо автор зациклено усі свої «пісні» публікації присвячує одній вузькій темі – то це вже можна класифікувати як наукова параноя. Один мій знайомий, філософ із столичного університету, одного разу влучно висловився у подібній ситуації: якщо філософу у науці немає більше що сказати, то він іде у політику. Ознайомлення із статтями Єленського за останні роки, підтверджує вірність цих слів. Професор трьох учбових закладів, він захистив у 2003 році докторську дисертацію на тему «Релігійно-суспільні зміни посткомуністичних трансформацій: Україна в центральньо-східноєвропейському контексті». Отож релігійно-суспільні зміни – тобто новоутворення автокефальної церкви в Україні – стали ниткою Аріадни усіх його публікацій. Як оригінальний філософ він не здійснився, а як політик – ще не оформився (депутат від Народного фронту він лише із 2014 року). Отже, виходить досить небезпечний філософсько-політичний суржик. Для парламенту озвучені думки такої людини можуть стати чимось на зразок вірусу для персональної комп'ютерної системи.

Такий собі «троянський кінь». Це, що стосується творчості автора законопроекту. Про сам законопроект до усього вже існуючого можна додати лише один контраргумент та одну репліку.

Контраргумент. Принцип законопроекту демократичною гнучкістю не відрізняється: якщо громада села вирішила про зміну юрисдикції громади церковної, то нове підпорядкування повинно бути безапеляційно здійснено при сприянні влади. (Хоча якщо у селі, так само як і в місті, буде декілька культових споруд та релігійних громад – то це стане лише підтвердженням демократичності держави). На прикладі застосування законопроекту за № 4128 може виглядати наступним чином. Громада села із переважаючою чисельністю греко-католиків вирішує, оминаючи Львів, перейти у католицизм – тобто під пряму юрисдикцію Ватикану; чи громада п'ятидесятників (ХВЕ) постановляє від нині бути харизматами; або більшість поселення мусульман-сунітів переходить у шиїзм. І влада повинна без жодних коментарів втілити у життя подібні рішення. Але наш вузькомислячий філософ-депутат, звичайно мав на увазі тільки православні громади. А ось ці, вище наведені приклади, він враховував при створенні свого законопроекту? Його унітаризм можна застосувати не тільки по відношенню до православних, але й у рідному для нього середовищі. Чому у Верховній Раді має бути багатопартійність? Якщо ми уніфікуємо православних, заганяємо їх під один шаблон мислення, нівелюємо альтернативні погляди, то чому подібне не здійснити і з елітою. Радянський Союз мав же ж такий досвід. Отож слід заборонити усі менш чисельні партії і залишити лише домінуючу. Незгідних та незадоволених піддати повній майновій конфіскації, а через європейських емісарів експропріювати їх закордонні рахунки. Як Вам, шановні депутати, таке логічне продовження законопроекту Єленського?

Репліка. Один необережний крок у політиці породжує цілу низку несподіваних подій у суспільному житті. Сьогодні група депутатів намагається будь-що утворити маріонеткову державну церкву. Для цього вони пропонують сумнівні законопроекти, за своєю суттю далекі від релігійного плюралізму та віротерпимості, котрі притаманні устрою кожної, насправді демократичної, держави. Сьогодні вони антизаконно намагаються змінити право власності невгодної їм релігійної громади, а завтра, окрилені досвідом досягнутої мети, вони прийдуть до обійсть невгодних їм депутатів і у присутності виконавчої влади доведуть до відома останніх, що право власності та цільове призначення їх будинків та земельних ділянок змінено і вони вже можуть швиденько забиратись геть. А кожен із теперішніх депутатів у вирі теперішніх політичних подій може незабаром стати невгодним та опинитись у подібній ситуації. Так що пильнуйте «троянці», щоб ніякі тимчасові інтереси не спонукали Вас втягнути до Трої коня ахейців, який замість цінного трофею стане для Вас самих згубою.